

byla přidělena spolku, který by si sám určil kdykoliv a jakéhokoliv nájemníka neb i několik nájemníků, vykládala v ten smysl, že stěžovatel bránil se proti pronájmu »N. J. S.« jako takové vzhledem ke kolisi s jeho osobními, rodinnými a zdravotními poměry, je z naříkaného rozhodnutí zjevno, že úřad uvážil, že účelem »N. J. S.« jest ubytovati jen vysokoškolské studenty, osoby akademického vzdělání a slušné společenské úrovně, a že dospěl k úsudku, že individuální poměry stěžovatelovy, pokud v řízení byly uplatněny, onomu přidělu v cestě nestojí.

Zdali toto hodnocení skutkových poměrů jest správné čili nic, jest otázka skutková, nikoliv právní, jejíž zodpovědění soud nemůže zkoumati co do správnosti věcné, nýbrž toliko po stránce formální (§ 6 zák. o správ. soudě). V tomto směru však není ani stížností žádná vada vytýkána ani soud sám v mezích své povinnosti (§ 6, odst. 2 zák. o správ. soudě) vady nenalezl, neboť šlo jen o hodnocení okolností samozřejmých a nesporných, které nebylo třeba zvláště zjišťovati.

Jest ovšem pravda, že z právní povahy nájemce, jakým jest »N. J. S.«, plyne, že stěžovatel, který ostatně proti nynějšímu uživateli zabraného pokoje námitek nečiní, nebude moci v době přidělu vznést námitek proti určitým fysickým osobám, které spolek v zabrané místnosti časem ubytuje. Jeho postavení nelíší se však od postavení majitele bytu v tom případě, když nájemce zabrané části bytu přijal podnájemníka, což jest dle zákona přípustno (srov. § 20 čís. 1 »chování osob, které nájemce přijal do místností najatých«) a což není zásadně vyloučeno ani tehdy, když nájemce zabraných místností spoluužívá nevyhnutelně nutného příslušenství (§ 15, odst. 2 cit. zák.)

Nedostává-li se však majiteli bytu vzhledem k právní povaze nájemce preventivní ochrany dle § 13, odst. 2 zák., poskytuje mu ustanovení § 20 zák. právní ochranu pro případ, že by jeho osobní, rodinné a zdravotní poměry byly ohrožovány bezohledným a nenáležitým chováním osob, které nájemník do najatých místností přijal.

Dle shora uvedených úvah jeví se tudíž stížnost neodůvodněnou a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 925.

Zabírání bytů: * Pouhé nastěhování nábytku do zabrané místnosti nemá účel zabránění a není nakládáním s bytem, trestným dle §§ 10 a 29 zák. byt.

(Nález ze dne 5. září 1921 č. 9547.)

Věc: Joachim H. v B. proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —¹⁾

¹⁾ Důvody podrobně nereprodukuje pro zastaralost látky, která jinak nemá širšího významu.